

[Oluf Pedersen.]

ninger om, at denne Sag var alvorlig for den omtalte Gaardejer H. P. Christensen, og tilføjede, at egentlig var den ogsaa alvorlig for det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen. Jeg havde jo ventet, at ud fra denne Begyndelse vilde den højtærede Finansminister være kommet ind paa en Afkræftelse af, hvad jeg havde sagt, og saa blev den højtærede Ministers Redegørelse kun en Bekræftelse, Ord til andet, af hele min Fremstilling af Sagen, ledsaget af nogle uvedkommende Bemærkninger for at sætte Hans Christensen i et daarligt Lys. Det hed saaledes, at Hans Christensen ikke vilde betale de 9 000 Kr. trods Anbefaling af Skatteborgerforeningens Sagfører. Men her er Forholdet jo det, at vedkommende, selv om han var Sagfører for Skatteborgerforeningen, alligevel var forkert paa den, for det viste sig, at kort Tid efter tilbød man Hans Christensen, at han kunde slippe med Halvdelen, det vil sige, at han her havde Ret, og at det var Sagføreren og Landsoverskatteraadet, som var forkert paa det. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at den højtærede Minister var saa glad over, at Hans Christensen var dømt for Skattesvig ved Landsretten, men for øvrigt ikke ved Roskilde Ret. Jeg mener for mit Vedkommende, at Hans Christensen burde have appelleret til Højesteret, men jeg forstaar jo ogsaa, at han efter at have ført Proces i 8 Aar med Statskassen er blevet træt af denne Sag og har ment, at nu kunde det være tilstrækkeligt; han havde jo ikke regnet med, at selv om han for sit Vedkommende højede sig for Landsrettens Dom, skulde han alligevel slaas Aar efter Aar med Statskassen, saaledes at Sagen endnu ikke er afsluttet. Jeg tør nok sige, at hvis han havde vidst, at der stadig skulde være Kamp, at man ikke fra Statskassens Side vilde bøje sig for den Dom, der var fældet ved Østre Landsret, vilde Sagen utvivlsomt være blevet appelleret af ham, og det skulde kun glæde mig, om der var Mulighed for, at Sagen nu kunde komme frem til Højesterets Afgørelse, og at saa til Gengæld Finansministeriet vilde erklære, at Statskassen vilde være tilfreds med det Resultat, man kunde opnaa ved Højesteret, og saa ikke prøve paa at tage mere hos Manden.

Naar man taler om Skattesvig, og naar

Domstolene siger, at man har Grund til at behandle Hans Christensen særlig strengt, fordi han har været Medlem af Sogneraadet og derfor bør vide, hvilke Regler der gælder, saa har det sin Betydning, at der under Sagen er afgivet Erklæring af vedkommendes Sogneraadskolleger om, at paa det Tidspunkt, da han var Medlem af Sogneraadet, brugte man netop den Tabel til Udregning af Aftægtens kapitaliserede Værdi, som han havde lagt til Grund for sin Skatteansættelse.

Den højtærede Minister siger, at jeg holder Haanden over Skattesvig. Det er ikke rigtigt. Hvad jeg ønsker, er, at der skal være Lighed for Loven, selv om jeg er Modstander af Skat. Naar den højtærede Minister i denne Forbindelse sagde noget om, at naar det ikke gælder Skat af fast Ejendom, saa er vi Modstandere, saa gør jeg opmærksom paa, at hvis det havde drejet sig om en Grund, der havde været ansat til 226 000 Kr., og det saa nogle Aar efter viste sig, at denne Grund burde være ansat til 235 000 Kr., altsaa 4 pCt. mere, saa kunde der ikke være Tale om at lade vedkommende Grundejer straffe for Skattesvig. Hele det Skattesystem, man opretholder, er baseret paa en skønmæssig Ansættelse, og naar man har denne skønmæssige Ansættelse, saa, mener jeg, bør man være varsom med at straffe for Skattesvig.

Man kan ikke komme uden om, at da denne Sag begyndte, krævede Landsoverskatteraadet 18 000 Kr. Vedkommende Gaardmand gik, som Finansministeren siger, ind paa at betale de 18 000 Kr., idet han selvfølgelig gik ud fra, at Autoriteterne havde regnet det rigtigt ud. Det viste sig senere, at det var ganske forkert, at de 18 000 Kr. var et uberettiget Krav, og at man var villig til at lade Manden slippe med et meget mindre Beløb. Men da han ikke vilde gaa med til det Beløb, man tilbød at lade ham slippe med, saa gik Sagen til Rettens Afgørelse, og her skete der det, at Landsretten paa det Grundlag, som det efter 8 Aars Forløb var Landsoverskatteraadet muligt at fremskaffe, ikke vilde dømme Manden for lav Indkomstskatteansættelse. Han blev altsaa for saa vidt frikendt, men efter at man saaledes ikke kunde faa ham dømt, saa var det, at man fra Statskassens Side sagde: Kan vi ikke faa ham dømt ved Retten efter disse 8 Aars Forløb, saa tager vi selv. Jeg